

Εντάξει, παλουκώθηκα τελικά στην καρέκλα. Πρέ-
πει να εξηγήσω το γιατί (γιατί έτσι, λέω από μέσα μου). Ποιόν να ενδιαφέρουν μερικές πικραμένες ή χαβαλεδιάρικες ιστορίες. Μπορεί κανένα, μπορεί μόνο δυο τρεις. Εμείς νοιώσαμε καλύτερα που τ'άπαμε πάντως. Όχι πως είπαμε τίποτα σοβαρό. Κάτι χα-
στονκάκια στα αυτο-
νόητα θέλαμε να δώ-
σουμε, να κάνουμε να διαρκέσουν λίγο παραπάνω οι αμφιβολίες που χάνονται γιατί δεν έχουν από πού να πιαστούν. Στην αρχή νομίζα-
με πως γίναμε παρέα απ' το τίποτα. Είπαμε: ενάντια στον εθνικό κορμό. Και μετά ανακαλύψαμε πως κάποτε όλοι μας νιώσαμε (ή νιώθουμε ακόμα) α-
σφυκτικά απ' τον εναγκαλισμό της οι-
κογένειας, απ' τη βία του σχολείου και του οκταώρου, απ' τον καταναγκασμό της "διασκέδασης" (ε, μη συνεχίσω, καταλαβαίνομαστε...).

● μαλάκας τ' αφεντικό μου είχε
σήμερα τα νεύρα του

γάρηρέ τα, μου'ρθε χαρτί
απ' το στρατό για το Μάρτη

νο από το πουθενά δε βρεθήκαμε. Αν δεν είσαι κα-
λός ή έστω αδιάφορος μαθητής στο σχολείο, αν
το βρίσκεις παράλογο κι εχθρικό σε σένα το να
πας στο στρατό, όταν

τα όνειρά σου είναι πολύ μακριά από τις προσδοκίες των
γονιών σου, αν αλλάξεις δουλειά κάθε δυο μήνες γιατί
τόσο μπορείς ν' αντέξεις τη φάτσα του κάθε αφεντικού
σου... Όλα αυτά δηλαδή

● χαφίες ● φιλική-
ττης πάλι με κοιτά-
ζε παράξενα

τους είδες τους γε-
λοιους στην παραλιακή

που το κόστος τους μπο-
ρεί καμμιά φορά να' ναι σημαντικό, απλά μας φά-
νηκαν κάπως σαν προϋποθέσεις για να καταφέ-
ρουμε να πάμε πιο μακριά.

Ε, δεν είμαστε και τίποτα, δηλαδή κάτι είμαστε αλλά όχι κάτι συγκεκριμένο, δηλαδή τσόγλανοι είμαστε, η χαρά του σχολείου, χαβαλεδιάζαμε από 'δω δερνόμασταν από κει, την κάναμε συστηματικά...

Γνωστά πράγματα.

Συνηθισμένα.

Αλλά με συνηθισμένους τρόπους είναι που αρχίζουν τα παράξενα. Τι πιο συνηθισμένο από γυναίκα λυκειαρχή που αποφασίζει να βάλει τάξη στο μαντρί της; Δηλαδή δεν ήταν γυναίκα σωφίς, ένας θηλυκός σατανάς σωφοδεξιάς του κερατά ήτανε. Την θυμόμασταν από το γυμνάσιο που περιδιάφανε την τάξη διαβάζοντας τη ραψωδία τάδε και σταμάταγε να χαϊδεύει την κεφαλή όχι του καλού παιδιού, αλλά, -άκουσον- του δεξιού της τάξης.

Καλά τώρα, δεξιός στο γυμνάσιο... αλλά αυτός κάπως τα κατάφερνε και ήτανε. Ήταν από το μελιγαλά το παιδί, δηλαδή ο μπαμπάς του. Είχε λουπόν η κεφαλή του μισό μέτρο διάμετρο και πήγαινε ο σατανάς και του τη χαϊδεύε και του 'λεγε "Κωστάκη μου εσύ δεν είσαι της γαλάζιας γενιάς;" "Ναι κυρία" έλεγε ο Κωστάκης. Έτσι είχαν τα πράγματα με το σατανά, μόνο που όπως πήγαμε από γυμνάσιο λύκειο βγήκε ο Μησοτάκης κι ο σατανάς από φιλόλογος γυμνασιού έγινε λυκειαρχής.

Τέλος, ο σατανάς αποφάσισε να βάλει τάξη στο μαντρί του κι εμείς στην ιστορία είχαμε το ρόλο του πρόβατου. Δηλαδή και-

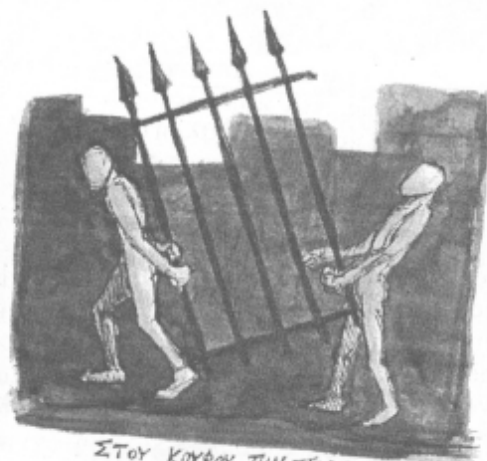
λόνει ο σατανάς μια μέρα κι εκεί που προσειχόμασταν στο θεούλημ' όλη την τσίμπλα του κόσμου στο μάτι, λέει ότι κοιμμένες οι έξοδοι από τον ιερό χώρο του σχολείου και θα μας κλειδώνει την πόρτα στα διαλείμματα, γιατί... απαράδεκτο... κοπάνες... καφέδες απέναντι... έχρηθμες καταστάσεις... πάμε για κάνα εκζηρηασμό καλύτερα.

Τώρα, αν είναι να κατανοήσεις κάτι απ' αυτή την ιστορία, πρέπει να κητάς στο μυαλό σου ότι εμείς δεν είχαμε συνδέσει τότε την άκρη δεξιά το μελιγαλά, την εσκλησία, τον Κωστάκη, την κεφαλή του και τα λουπά. Εμείς είπαμε: τσόγλανοι σταθερά, κι όχι ιδιαίτερα τσόγλανοι δηλαδή να δερνόμαστε με τους καθηγητές, αλλά όχι και να σου κόβουν την κοπάνη κλειδώνοντας μια πόρτα, εντάξει υπάρχουν και όρια.

Να μην τα πολυλογούμε γιατί τα πολυλογήσαμε ήδη, το σχέδιο έπεσε για πλάκα στο διάλειμμα, να πάμε το βράδυ να την βουτήξουμε την πόρτα, να τη βάλουμε στην πλάτη και να τρέχουμε, να δούμε μετά πως θα την κλειδώνουν, σόπα ρε, την έχεις δει την πόρτα; πρέπει να ξυγίζει διακόσια καλά, έλα μιαρ ες προσπαθήσουμε τουλάχιστον, πω πω φαντάσου γέλιο, πολύ γέλιο, να θυμηθούμε βγαίνοντας να βάλουμε μια οδοτογλυφίδα στην κλειδαριά να μην την κλειδώσουνε, άντε τα λέμε το βράδυ.

Μαζεύονται που λέτε με τα πολλά το βράδυ εφτά οχτώ τσόγλανοι στα σκοτάδια κοντά στο σχολείο και ήτανε και αυτοορ-

γαναωμένοι, είχε φέρει ο καθένας το κοντό και το μακρύ του και να σφυράκι, να καλέμι, να και κάτι σπρέϊ, να και μπογιές, "καλά δεν είχαμε πει τίποτα τέτοιο" "ε, είπα μια που έκατσε...", και πάμε κι αντὶ να βουτήξουμε την πόρτα πήραμε πρώτα και κάναμε το σχολείο σκατά σαν τα μούτρα του Κοσκιάκη, αλλά μιλάμε για πολύ σκατά και πάμε και γράφουμε σ' ένα τοίχο "απροσάρμοστοι" με κεφαλαία γράμματα και τα όμικρον ήτανε μοτομιτσίτσες με φυτίλακι, τρέχα βρες τώρα που μας ήρθε κι αυτό το απροσάρμοστοι, μας άρεσε όμως, ήταν και καλό στον τοίχο μαύρο μαύρο.

ΣΤΟΥ ΚΟΥΦΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ
ΠΑΡ' ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΚΑΙ ΦΥΓΕ

Στο τέλος μείναμε εμείς, ένα σχολείο τελείως γαμημένο και η πόρτα, μεγάλη, χοντρή, σιδερένια, καγκελωτή και μυτλε, την κοιτάξαμε λίγο και χωρίς να το πολυπιστεύουμε κάναμε μια προσπάθεια ανόρεκτη να τη βγάλουμε από τους μεντεσέδες. Έκανε ένα "τσάκ!" ξέφυγχο και μας έμεινε στα χέρια. Από την έκπληξη πήγαμε να πέσουμε όλοι μαζί κάτω κι η πόρτα αστόπανο σαν τους μαλάκες, καθώς την οριζωντιώναμε πάνω από τα κεφάλια μας, άρχισαν ν' ακούγονται τα πρώτα χου χου χου, πνιχτά στην αρχή και μετά ξέφρενα, κανείς δε μπορούσε να σταματήσει, μια πόρτα έτρεχε στα σκοτεινά με οχτώ τρελαμμένους παύλα-νους από κάτω να πνίγονται από τη χαρά τους, βρήκαμε ένα χιουράκι κανά χιλιόμετρο παρακάτω, την αδειάσαμε και πήγαμε για ύπνο.

Τώρα πιο μεγάλος σκέφτομαι το σατανά να βλέπει εκείνο το "απροσάρμοστοι" μαύρα κεφαλαία με τις

μοτομιτσίτσες αντί για όμικρον και την πόρτα της να λείπει και λέω τί διάολο θα είχε από μέσα της, τόσο συχνά μας εκκλησίαζε κι εμείς εκεί, απροσάρμοστοι λιγότερο συνειδητά απ' ό,τι φαινόταν, αλλά φαντάσου ρε παιδί μου τί θα είχε από μέσα της.

Πέρασα τις προάλλες και η πόρτα ήταν εκεί, ενισχυμένη, οξυγονοκολημένη για να μη βγαίνει, όπως την έκανε ο σατανάς μετά την επιχείρηση, αλλά από τη δεύτερη πόρτα έλειπε ένα κάγκελο.

Πριονισμένο.

ΚΑΙ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΣ: ΜΑΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΜΙΑ!

Κα-
λά τώρα

δε φταίει κάνας άλλος, εγώ φταίω που κάθομαι και συζητάω μαζί της. Και εντάξει δεν είναι ότι έχω λίγα προβλήματα να λύσω και λίγες αποφάσεις να πάρω. Αλλά να, άμα το ξέρεις ότι μιλάς μιλάς και χαλάς το σάλιο σου, τι συζητάς;

Ξέρω και 'γω είναι αρρώστια. Όποτε κάτι με βαραίνει, με πνίγει ρε παιδάκι μου, πάω και το συζητάω με την μάνα μου. Νιώθω μια διεστραμμένη ευχαρίστηση ν' ακούω την σκέψη της να ξεδιπλώνεται με την άγνοια και τη σιγουριά του τηλεοπτικού overdose, να μου λέει όλα αυτά τα (νομίζει) πρωτότυπα πράγματα, που εντελώς τυχαία συμφωνούν μ' αυτά που ακούει και

βλέπει στο κλουβί της απ' το ηλεκτρονικό του παράθυρο, όλα αυτά που εντελώς τυχαία φτιάχνουν την ομοψυχία των ενενήντα πέντε στους εκατό.

Πολύ ανθρώπινο ας πούμε να μην θες να πας στο στρατό. Και σκέφτεσαι τους φίλους σου, τη ζωή σου που κουτσά στραβά την έστρωσες, την κοπελιά σου, τη γειτονιά σου, και απ' την άλλη δυο χρόνια χαμένα, καλοξυρισμένους νταγκλαράδες να γκαρίζουν στο κεφάλι σου, επαρχίες όπου δε συμβαίνει τίποτα πέρα απ' το εβδομαδιαίο νυφοπάζαρο, σκυλάδικα, πουτάνες και παφ! το συζητάς μαζί της και σου τη ρίχνει στο δόξα πατρί: τι σε πειράζει λέει, θα πας, θα κάνεις καινούργιους φίλους, θα δεις καινούρια πράγματα, κι ο πατέρας σου που πήγε τι έπαθε, γνωστά πράγματα δηλαδή, όχι ό-τι περίμενα και τίποτ' άλλο, αλλά όμως προσέχεις ότι μου 'δωσε άλλη γωνία να δω τα πράγματα και βλέπω τώρα μπρος μου όλες τις γνωριμίες που δε θέλω να

κάνω, όλες τις πλάκες που θα με χαλάνε μόνο και μόνο γιατί θα 'μαι "από μέσα", όλα τα καινούρια πράγματα που θα δω, βράσε όρυζα που λέει και ο πατέρας μου που πήγε στο στρατό και δεν έπαθε τίποτα.

Βέβαια, δεν έπαθε τίποτα και μαζί και οι δύο έχουν άποψη για το τι να κάνω,

ότι πρέπει δηλαδή να το παλέψω, διάβασμα λύκειο, διάβασμα πανεπιστήμιο, διάβασμα πτυχίο, διάβασμα μεταπτυχιακό, στρατός, δουλειά, για να γίνω σαν τον πατέρα μου που είναι επιτυχημένος, με καλοπληρωμένη δουλειά και καλά που δουλεύει σαράντα πέντε χρόνια "ποτέ λιγότερο από εννιά ώρες, ποτέ περισσότερες από τρεις βδομάδες διακοπές" με τα δικά του λόγια, καλά που δεν τον βλέπω να βγαίνει ποτέ απ' το

σπίτι, αλλά να, εκτός απ' την καλοπληρωμένη δουλειά έχει και μια προησμένη μπλε αρτηρία στο στήθος του και πάει κατευθείαν στην καρδιά του και δυσκολεύεται η κακομοίρα να δουλέψει, ευτυχώς που έχει λεφτά να πληρώνει γιατρούς να του λένε ότι το 'παθε απ' το άγχος (ποτέ δεν κάπνιζε άλλωστε), γιατί αλλιώς την είχε βαμμένη.

Ξέρεις στην τελική ποιά είναι αυτό που μου τη σπάει περισσότερο; Ότι ναι, στο λογικό επίπεδο κρίνω όλα αυτά που μου λένε, τα βγάζω κορυφαίες μαλακίες και γελάω, αλλά παίζει και ένα άλλο επίπεδο. Και σ' αυτό το επίπεδο είναι που

ΤΙΠΟΤΑ, ΤΙΠΟΤΑ !..

πιάνεις τον εαυτό σου να σκέφτεται πράγματα που ξέρεις ότι τα πρωτάκουσες απ' αυτούς και αυτό δεν είναι το χειρότερο. Το χειρότερο είναι να κάνεις πράγματα που αυτούς πρωτόδες να κάνουν.

-Οι φίλοι σου θα σε καταστρέψουν.

-Καλά που τους έχω γιατί θα τρελαινόμουνα. (Λες να θέλουν το κακό μου;)

-Πω! Πω! Έφαγες αποβολή! Καταστραφήκαμε!

-Χέστηκε η φοράδα στ' αλώνι! (Νιώθω και λίγο βρώμικος, λίγο αλήτης, κάτι κακό έχω κάνει)

-Δε ντρέπεσαι να κάνεις κοπάνες;

-Μια χαρά ξηγιέμαι! (Μήπως χάνω τίποτα σημαντικό;)

-Όποιος δουλεύει πάει μπροστά.

-Ναι, είδα και σας που τρώτε σκατά σαράντα χρόνια. (Λες να ξέρουν τίποτα παραπάνω;)

-Να πάρεις πτυχίο να ησυχάσουμε.

-Σιγά μην ησυχάσετε. Εσάς σας αρέσει τόσο να ανησυχείτε, που και να μπορούσατε, δεν θα θέλατε.

Ξέρω γω; Σιγά σιγά καταλήγω ότι να, αυτή είναι η μαγεία της οικογένειας ότι δηλαδή σε αγαπάνε και θέλουν το καλό, ότι μπορούνε κάνουνε για να πας μπροστά σου και έχουν μεγάλη πείρα της ζωής πριν από σένα, καλύτερα από σένα, κ

Να, αυτή είναι η μαγεία της

Να, αυτή είναι η μαγεία της οικογένειας ότι δηλαδή σε α-

γαπά
σου κι
ντίζου
νουνε
σία γ
και έ
ζωής
ξέρου
ρα απ

Να, αυτή είναι η μαγεία της οικογένειας ότι δηλαδή σε αγαπάνε και θέλουν το καλό σου και σε βοηθάνε, σε φροντίζουν, κι ό,τι μπορούνε κάνουνε για να πας μπροστά, θυσία γίνονται για πάρτη σου και έχουν μεγάλη πείρα της ζωής μωρέ, αυτό είναι, αυτοί ξέρουν πριν από σένα, καλύτερα από σένα.

ΓΥΡΝΑΣ ΜΕ ΤΗ ΜΙΑ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΣΟΥΡΑΟΥΛΟΥ

ΔΕΣΚΑΤ
ΛΕΟ Γ;

ΔΕΣΚΑΤ
ΛΕΟ Γ;

πάντων, θέλω να πω ότι 'ναι η γνώση και η πείρα, αλλά τους βλέπεις μετά τα μεσάνυχτα να κάνουν το μοναδικό ξενύχτι της χρονιάς (παρόλο που αύριο έχει δουλειά) αγωνιώντας για το αν θα το βρει η τηλεόραση το παλικάρι το απωλεσθέν ή να πανηγυρίζουν ξέφρενα για τους ολυμπιακούς (νάσου τους και σε συλλαλητήρια για τη μακεδονία η μαμά κι ο μπαμπάς αν και ούτε να το σκέφτονται ότι μπορεί να στείλουν τα παιδιά τους να σκοτωθούν για μεγάλες ιδέες) και λες κοίτα να δεις η πείρα και η γνώση της ζωής από τα μέσα τι σου είναι.

Τελικά το θέμα είναι να 'χω τις κεραίες μου τεντωμένες, γιατί κάτι η αγάπη κάτι η φροντίδα κάτι οι συμβουλές οι γεμάτες από την πείρα της ζωής, κάτι που τους ψιλολυπάμαι, είναι φορές που τους ψιλοσυμπαθώ κιόλας, δε μπορεί, όλο και κάτι μου μένει. Κι όταν το βρίσκεις αυτό που σου 'μεινε πρέπει να το πατάς χάμω. Γιατί τα πράγματα είναι επικίνδυνα. Ο Χριστός κι η Παναγιά μαζί μου που λέει κι η γιαγιά μου. Ωπ! Νάτο! Πάτα το τώρα που είναι μικρό...

να τις μοιραστούν μαζί σου. Κι ό-
τι να, αυτό είναι το πρόβλημα, α-
πό τη μια η υποχρέωση που
νιώθεις μπροστά σε τόση αγά-
πη, από την άλλη η προέλευ-
ση αυτής της πείρας, που εί-
ναι αυτή η ζωή που κά-
νουν, ίσως γιατί είχαν κι
αυτοί μάνα και πατέρα,
αλλά αυτοί τους άκουγαν
σοβαρά, ίσως γιατί το ε-
πέλεξαν, ίσως γιατί δε
μπορούσαν να κάνουν
αλλιώς, τι να πεις τέλος

ΔΕΣΚΑΤ
ΛΕΟ Γ;

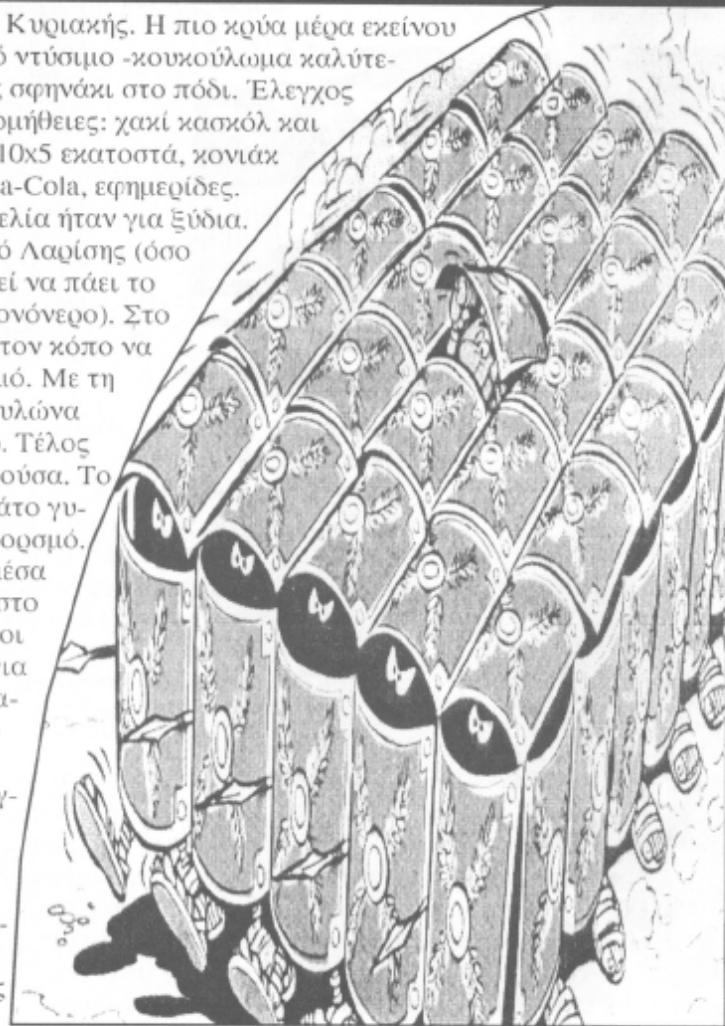
Εύπνημα ξημερώματα Κυριακής. Η πιο κρύα μέρα εκείνου του χειμώνα. Βιαστικό ντύσιμο -κουκούλωμα καλύτερα- τσιγάρο και καφές σφηνάκι στο πόδι. Έλεγχος της τσάντας με τις προμήθειες: χακί κασκόλ και γάντια, ραδιοφωνάκι 10x5 εκατοστά, κονιάκ μεταμφιεσμένο σε Coca-Cola, εφημερίδες.

Αν και η μόνη παραγγελία ήταν για ξύδια.

Γρήγορα για το σταθμό Λαρίσης (όσο γρήγορα δηλαδή μπορεί να πάει το τρέλεν όταν πέφτει χιονόνερο). Στο εκδοτήριο δεν έκαναν τον κόπο να

με ρωτήσουν προορισμό. Με τη φάτσα που' χα μόνο Αυλώνα μπορούσα να πηγαίνω. Τέλος πάντων δεν πρωτοτυπούσα. Το πρώτο τρένο ήταν γεμάτο γυναίκες με τον ίδιο προορισμό.

Μόνο στη διαδρομή -μέσα στο χιόνι- ξανάρθανε στο μυαλό μου οι τελευταίοι μήνες. Οι συζητήσεις για τρελόχαρτο που δεν κατέληγαν πουθενά, οι εντάσεις στο σπίτι του, τα αιωρούμενα εμφράγματα και εγκεφαλικά των γονιών του, που μπορεί να μην είχαν τίποτα σκατά περί χρέους στην πατρίδα στο κεφάλι τους, αλλά πώς

θα βγαίνει ο γιος τους "διαφορετικός" στην κοινωνία, το μέλλον του, η καριέρα του... Η μαλακισμένη (κι ένοχη;) σιωπή μου όταν με ρωτούσε με αγωνία "τι να κάνω;". Η προηγούμενη Δευτέρα με το κούρεμα και τη συνοδεία στο στρατόπεδο. Εκεί που όταν έκλεισε η πύλη -αυτός μέσα να μην μπορεί να βγει κι εγώ απ' έξω να μην μπορώ ούτε να τον δω- μου' σπασε κανονικά ο τσαμπουκάς, κατάλαβα τι σημαίνει κλωτσιές στο στομάχι και κρύος ιδρώτας. Σε ποιό διάολο στέλναμε τη ζωή μας για δυό χρόνια; Ωπ, φτάσαμε. Και τώρα ψυχραιμία. Πόσο χειρότερα απ' αυτόν μπορούσα να' μαι εγώ δηλαδή. Πέρασμα της γαμημένης πύλης με τα πέταλα και τα αλογάκια (καμιά διάθεση τότε για ειρωνία). Πειθαρχημένα στην ουρά για να ρωτήσω σε ποιο σημείο εκείνου του χάους θα τον βρω. Κάτι μαλακίες για ίλες μου είπαν. "Ακολου-

ΟΧΤΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ...

θήστε τις ταμπέλες"... Στο βάθος δεξιά, περιορισμένοι με σχοινιά, εκατοντάδες χακί φιγούρες να παρατηρούν τον κόσμο "απ' έξω". Ήμουν με τους πρώτους "επισκέπτες". Καθώς πλησιάζαμε, η χακί μάζα κινιόταν προς τα σκοινιά. Εκατοντάδες μάτια καρφωμένα πάνω μου (καλύτερα, στα ρούχα μου). "Επιτέλους χρώματα!!". Ακούστηκε από πολλούς. Τα μάτια μου δεκατέσσερα να τον ξεχωρίσω. Άλλο ανέκδοτο κι αυτό. Πώς να τον ξεχωρίσω; Με ξεχώρισε αυτός. Για τα χρώματα μου είπε πριν μου ζητήσει τα ξύδια. Αγκάλιασμα και μετά ρουτινιάρικη συζήτη-

ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ... ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΟΙ... ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ...
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ Α.

ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ... ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΔΙ
ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟΙ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΔΙ

ΟΙ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ Μ
ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΙΖΟΥΜΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΥΤΑΡΕΣ

Ι ΤΡΕΛΑΜΕΝΟΙ...
ΑΙΡΕ...

ΦΟΡΕΤΙΚΟΙ
ΟΙ

Σ
ΕΙΑ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΑΔΙΔΩ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ...
ΚΑΙ ΕΧΟΥΝ ΠΟΛΛΑ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΤΙΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΛΙΓΟ
ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΟΝΟ ΝΑ ΤΙΣ ΜΟΙΡΑΣΤΟΥΜΕ

ση, λες και δεν είχαμε να πούμε τίποτα. Για τη δουλειά μου, για τον καιρό (εκείνος ο καλόκαιρος έφταιγε και για τα μελανιασμένα χέρια, μια και τα γάντια δεν "προβλέπονται" από τον κανονισμό). Για δεσ, είχαμε περάσει στην παρανομία. Απαγορευμένα τα ξύδια, οι φυλλάδες, το ραδιοφωνάκι, απαγορευμένο και το στρατιωτικό κασκόλ! Μόνο τα ταπεράκια των μαμάδων με τα κοψίδια φαίνεται ότι "προβλεπόντουσαν".

"-Μην πετάξεις τη γόπα σου κάτω, θα τις μαζεύουμε εμείς μόλις φύγετε. Κωλόκαιρος... Με το χιόνι αποκλείστηκαν οι δρόμοι. Πιστεύαμε ότι δεν θα' ρθει κανένας σήμερα. Δεν το σκεφτήκαμε ότι το τρένο θα κυκλοφορούσε. Με το Γιώργο που είναι στην ηλικία μου και μπορούμε να πούμε δυο κουβέντες πέρα από φανταστικές γκόμενες, τινάζαμε χθες όλη μέρα το χιόνι από τα δέντρα... Για να μην το βλέπουμε..."

Φωνές παντού, ρουφιάνοι με άσπρα περιβραχιόνια, ο "κύριος διοικητής" να περιφέρεται από παρέα σε παρέα ρωτώντας εγκαρδία και καλά τους συγγενείς "πώς τον βρίσκετε;" (αυτόν που στεκόταν κλαρίνο μπροστά του).

"-Μια χαρά..."

"-Λίγο πιο αδύνατο..."

"-Έχετε καλό φαϊ στο στρατόπεδό σας;..."

Ο "κύριος διοικητής" πλησίαζε προς το μέρος μας. "Μόνο μη με ρωτήσει πώς τον βρίσκω... Μόνο μη με ρωτήσει πώς τον βρίσκω..." Καθισμένοι πίνουμε την

"Coca-Cola" μας. Ο Μ. φοράει τα γάντια και το κασκόλ. Ο "κύριος δι-

οικητής" μας κόβει με την άκρη του ματιού του και μας προσπερνάει...

Σιωπή...

"-Πώς είσαι;..."

"-Πώς να' μαι;..."

... Γελάς, ε; Τι γελάς ρε; Γελάς με την Ε; Καλή κοπέλα είναι, όλη μέρα μαζί στη δουλειά, πάντα με συμπαθεία την έβλεπες. Της το δείχνεις κιάλας. Δεν την κοιτάς με τη συνηθισμένη περιφρόνηση που κοιτάς όλες της συνηθισμένες εικοσιπεντάρες που κάθονται υπερωρίες γλείφοντας ένα- έτοι κι αλλιώς συχαμένο- αφεντικό, επειδή πρέπει να μαζέψουν λεφτά, ν' ανοίξουν σπίτι, ο Ανέστης δεν μπορεί να περιμένει πολύ, δουλεύει κι αυτό νυχτερινή βάρδια στην Coca-Cola. Εντάξει, να παραβλέψουμε ότι κρατάει μέρες από την άδεια και μετά ντρέπεται να ζητήσει τα λεφτά απ' το αφεντικό. Αλλά να του κάνει και δώρο στα γενέθλιά του; Τι ξεφτίλα είναι αυτή; Κάπου εκεί τελείωσε και η αμοιβαία σας συμπάθεια. Αστείο είναι;

Τώρα γιατί γελάς; Με τον φαιστότα στη δουλειά; Καλά, δεν το λέει κιάλας. Αλλά τον έχεις κόψει εσύ. Βέβαια, όλοι εκεί μέσα τα ίδια σκατά είναι, αλλά ο τύπος είναι σχετικά αικαίος. Τον έχεις δει να κουβαλάει κάτι βιβλία: "Τα σκοτεινά σχέδια του σιωνισμού". Είναι αικαίος. Αλλά μη γελάς. Δεν έχει καθόλου πλάκα. Είναι ένα τσουλάνι των βορείων προκιστίων με πόλο πουκαμισάκια που σε εξοργίζει. Και συ τον εξοργίζεις, το ξέρεις. Βέβαια, ακόμα δεν έχεις γυρίσει να του πεις κατάμουτρα "βάλε την πατρίδα σου στον κόλο σου, τσουλάνι του κερατά", αλλά κάτι τα ρούχα που φοράς, κάτι οι μπηχτές, καλημέρα δεν λέτε πάντως. Αλλά δεν έχει καθόλου πλάκα. Όσο υπάρχει αυτός και υπάρχουν κι εσύ. Όσο δεν έχεις κάνει αυτά που πρέπει να κάνεις και δεν έχεις πει αυτά που πρέπει να πεις, δεν έχει καθόλου πλάκα.

-Κοίτα. Βασικά, όπως είδες και στην αγγελία, ζητάω κοπέλες πεπειραμένες, περιποιημένες και ευγενικές με τους πελάτες. Πιάνεις δουλειά γύρω στις έξι με οκτώ (και φυσικά εννοεί στις έξι) μέχρι όσο πάει. 700 η ώρα. Τίποτα παραπάνω. Άσε μου όνομα και τηλέφωνο αν σ' ενδιαφέρει και σε ειδοποιώ μέχρι το Σάββατο.

Απ' το βλέμμα του και τα λεγόμενά του καταλαβαίνω ότι μ' έχει ήδη απορρίψει. Η γκαρσόνα του μαγαζιού στέκεται πιο πέρα και με κοιτάει με ύφος μάλλον συμπονετικό. Τα βλέμματά μας διασταυρώνονται. Είναι όμορφη πολύ, αρκετά ψιμυθιασμένη θα έλεγα, μου γίχνει και ένα κεφάλι.

-Μπα, ευχαριστώ. Γεια.

Φεύγω χωρίς ν' αφήσω τηλέφωνο. Τώρα αυτό το "ευχαριστώ" τι το 'θελα; Άκου ευχαριστώ στο μαλάκια που δίνει 700 και έχει και απαιτήσεις. Και τι απαιτήσεις! Μοντελάκι με ντοκτορά στον καφέ. Προχωρώ στην Υμηττού και σκέφτομαι ότι απ' το πρωί άκουσα τα ίδια τουλάχιστον τέσσερις φορές: πεπειραμένη, ευπαρουσίαστη, ευχάριστη προσωπικότητα. Κοντοστέκομαι σ' έναν καθρέφτη. Καλή μου φαίνομαι.

Όχι τόσο "περιποιημένη" όμως. Μάλλον φταίει το ντύσιμο. Ούτως ή άλλως δεν είχα και τίποτα καλύτερο να φορέσω. Βασικά μ' αυτό το καθημερινό ψάξιμο έχω αγχωθεί. Είναι και αυτό το εξεταστικό, από πάνω ως κάτω, βλέμμα του αφεντικού που μ' έχει διαλύσει απ' το πρωί. Κοιτάζω την εφημερίδα.

Έχω τσεκάρει ακόμα άλλες τρεις. Φτου! Μου φαίνονται πάρα πολλές. Όμως χρειάζομαι επείγοντως έναν καφέ. Για να σκεφτώ λίγο πιο ψύχρα. Ίσως θα' πρεπε να εγκαταλείψω την προσπάθεια με τις καφετέριες γιατί δεν τραβάει.

Κάθομαι στην τελευταία καφετέρια της πλατείας. Δίπλα μου δυο νεαροί. Γύρω στα είκοσι πέντε. Παραγγέλνω έναν ζεστό.

-Ρε μαλάκια ακούς; Εδώ! σου μιλάω. Άσε ρε τη γκόμενα θα περάσει καλύτερη.

-Εντάξει ρε! Σ' ακούω. Πάντως, είχε ωραίο κόλλο μη μου πεις.

Στραβόνομαι αυτομάτως και κάθομαι πιο μακριά τους. Παλιά είχα χοντρό πρόβλημα με κάτι τέτοιους, στο δρόμο, στα καφενεία, τώρα πλέον μου φαίνονται τόσο βαρετοί, τόσο γελοίοι, μέχρι αηδίας. Είμαι σίγουρη ότι μετά τις γυναίκες θα πιάσουν συζήτηση για αμάξια για μηχανές ή για την καριέρα τους. Τώρα όμως το πρόβλημά μου δεν είναι αυτοί, είναι

άλλο. Αυτό το ικόςίμο για δουλειά που έχει γίνει φοβερά δυσάρεστο, κουραστικό και ψυχοφθόρο. Κι ολόένα μου 'χγονται στο μυαλό οι τελευταίοι καβγάδες στο σπίτι, πλέον σε καθημερινή βάση. Έλεγχος όλη την ώρα που πάω και τι κάνω, που καταλήγουν χοντρικά σε οικονομικούς εχθιασμούς του στυλ: "Η στρώνεσαι, διαβάξεις και παίρνεις πτυχίο, ή δεν έχεις καμμία θέση εδώ μέσα". Καβγάδες οι οποίοι συνοδεύονται από πολλά κηρύγματα περί ασόκησης προσόντων για να πατάω χάιμο άλλους, για να "ανέλ-

Νέα, εμφανίσμη,
πεπειραμένη, ευχάριστη προσωπικότητα
για καφετέρια στο Παγκράτι.

θο" επαγγελματικά, περί του στραβού μου κεφαλιού που φταίει για όλα και δε διαβάζω "τα μαθηματάκια μου", "και θα νιώθω τρομερά αποτυχημένος αν αύριο μεθαύριο δε βγάζεις τα διπλάσια λεφτά απ' όσα βγάζω εγώ" η αχατημένη καρομέλα του πατέρα μου, τα οποία φρόντιζα να τα προσπερνάω αδιάφορη, αλλά να τώρα πήρα αναστοδες μ' αυτό το "δεν έχεις καμμία θέση εδώ μέσα" όχι ότι ήθελα δηλαδή να έχω θέση δίπλα σ' αυτούς που με πηϊζουν όλη μέρα με τη σχολή και ποιά σχολή, χέστηκα για τη σχολή, αφού αυτοί μ' έβαλαν να την επιλέξω δεκαεφτά χρονιών όταν δεν ήξερα τι μου γίνονταν. Αυτός ο αισχρός εχθιασμός "θα σε ορίζω όσο σε ορίζει η τσέπη μου" ήταν μάλλον η σταγόνα που

ξεχείλησε το ποτήρι. Και να που τώρα σκέφτομαι σοβαρά να φύγω απ' το σπίτι. Και λέω σοβαρά γιατί πολλές φορές παλιότερα περνούσε η ιδέα απ' το μυαλό μου, αλλά μ' έπιαναν τα συναισθηματικά μου, ότι αφού με θρέφουνε δεν πρέπει κι εγώ να τραβάω τις καταστάσεις στα άκρα και μην τους πολυφέρνω

αντιρρήσεις κι έτσι έκανα πίσω πάντοτε γι αυτό και άρχισα να καταλάβω ότι δεν πρόκειται ποτέ να έρθουν να μου λύσουν το λουράκι απ' το λαιμό, κάτι έπρεπε να κάνω από μόνη μου. Για να φύγω όμως απ' το σπίτι πρέπει να βρω δουλειά. Και θυμάμαι το χτεσινό τρέξιμο: "Σ' αρέσει η δουλειά; Είσαι άνετη; Προσαρμόζεσαι εύκολα; Και γιατί θέλεις να δουλέψεις;" συνεντεύξεις του κώλου έτσι για να νοιώθουν τη διεστραμμένη χαρά ότι εξαρτάσαι απ' αυτούς έστω και για πέντε λεπτά κι ας σ' έχουν απορρίψει με την πρώτη ματιά. Απ' τη μια λουπόν να φύγω απ' το σπίτι κι απ' την άλλη το ζόρι να βρω δουλειά. Και να σου πάλι αυτό το σφιξιμο στο στομάχι που κρατά δυο μέρες τώρα, έρχεται και φεύγει ή μάλλον δε φεύγει, είναι εκεί και παραμονεύει την αδύναμη στιγμή όπου θα μου μπουέ σκέψεις να εγκαταλείψω την όλη ιδέα, σαν να 'χει συμμαχήσει το ρημάδι με τους καταραμένους τους γονείς, να μ' αποθαλαρύνει μπροστά στο αβέβαιο μέλλον που

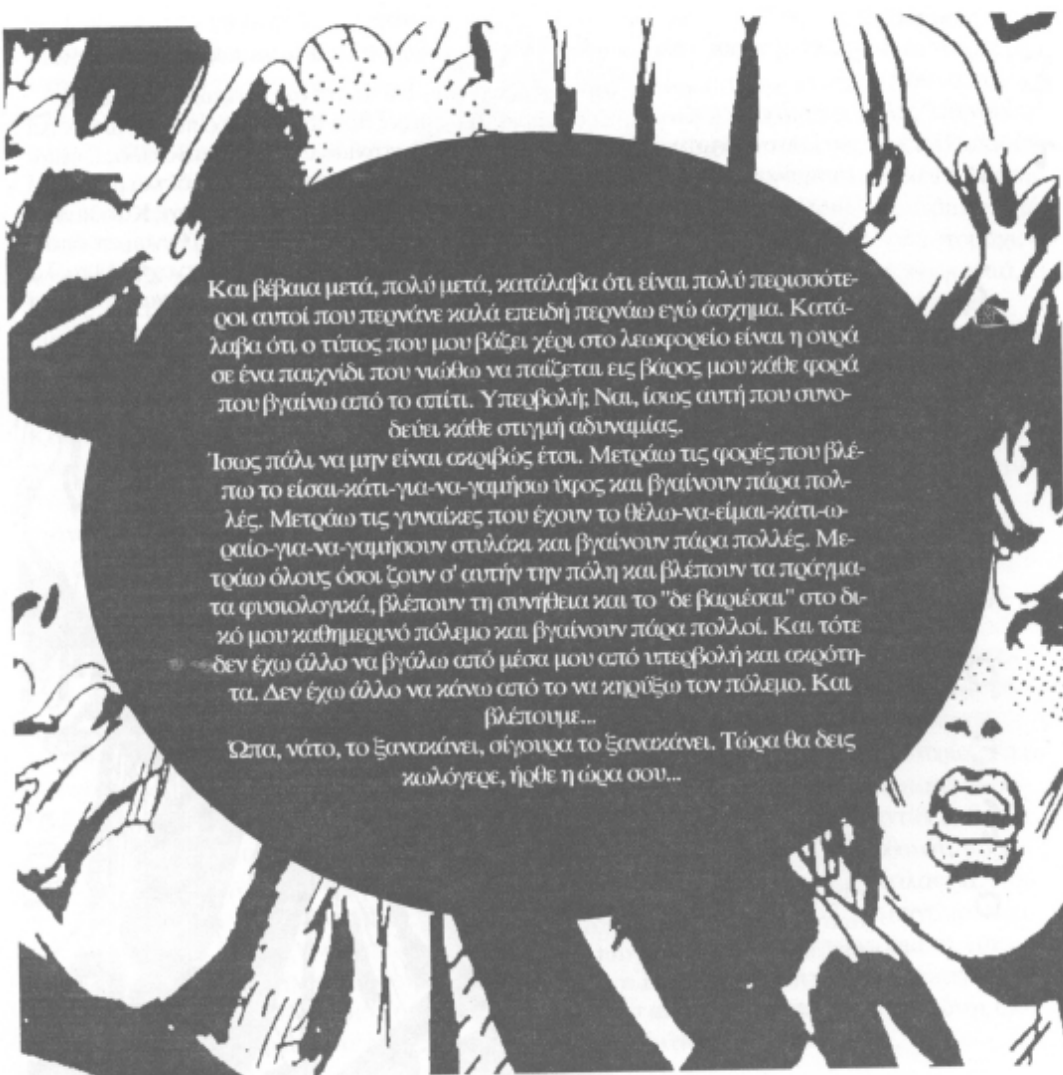
με περιμένει και να μου βάζει απανωτά, πιεστικά ερωτήματα στο κεφάλι μου, σα ν' ακούω την ίδια τη μάνα μου να ρωτάει πού θα μείνω, πώς θα συντηρούμαι, θα βγάλω αρκετά στη δουλειά ώστε να τα βγάλω πέρα μόνη μου; Και ξέρω τι φταίει γι' αυτό, φταίνει αυτά τα μικρόβια της οικογενειακής κουλτούρας, παλεύεις να τ' αποβάλλεις, αλλά αυτά εκεί να σε ταλανίζουν με αμφιβολίες μόλις πας να πάρεις μια απόφαση μόνος σου. Και μ' αρέσει που κάθησα να πω έναν καφέ για να ηρεμήσω και τώρα αρχίζει να με πιάνει πανικός με το σφίξιμο στο στομάχι ολοένα πιο έντονο. Γι' αυτό άντε! να σπρωθώ γρήγορα να συνεχίσω το ψάξιμο μπας και βρω μια δουλειά, να γίνει το πρώτο βήμα, η αρχή, να αναχαιτιστούν τα οικογενειακά μικρόβια γιατί όσο το σκέφτομαι τόσο περισσότερο έδαφος κερδίζουν. Άλλωστε καλύτερα ν' αφήσω τα πράγματα στο φλου και να μην πολυσκέφτομαι το μέλλον, αυτοί που 'χάναν πάντα τόσο βέβαια, τόσο υπολογισμένα βήματα στη ζωή τους η μάνα μου κι ο πατέρας μου ήτανε και που καταντήσανε δουλειά σπίτι, σπίτι δουλειά, επεν-

δύσανε το μέλλον τους στα παιδιά τους, όλη τους η ζωή τα παιδιά, τίποτε άλλο, γι' αυτό και τώρα που τα παιδιά αποδεικνύονται λάθος "επένδυση" αρχίζουν τους ωμούς εφβιασμούς. Καλή η τελευταία σκέψη. Να την κρατήσω. Σημαντικό όπλο κατά του σφίξιματος στο στομάχι. Πίνω την τελευταία γουλιά, αφήνω το πεντακοσάρικο στο τραπέζι, παίρνω την εφημερίδα παραμάσχαλα και σπρώχνομαι. Περνώ δίπλα απ' τους τύπους. Απίστευτο! Ακόμα για γυναίκες μιλάνε. Περπατώντας, μου 'ρχεται κιόλας η εικόνα της αμηχανίας και της παγωμάρας στα πρόσωπά τους με το που θα τους ανακοινώσω την απόφασή μου. Που σίγουρα θα εξελιχθούν σε κλάμματα και υστερίες. Κι όμως δε με στεναχωρεί καθόλου η ιδέα, το αντίθετο θα έλεγα. Σαν να νοιώθω ότι τώρα περπατάω πιο ανάλαφρα. Κοιτάζω την επόμενη αγγελία. Νέα, εμφανίσιμη, πεπειραμένη, ευχάριστη προσωπικότητα για καφετέρια στο Παγκράτι. Ψυλοστραβώνω, αλλά άντε! Πάμε να δούμε...

...έναι χαμός... όλες οι φράσες γύρω αφηδαισμένες και ταλαιπωρημένες... αναγκα-
στικά αγκαλιάσματα... του ενός βροχιάει η ανάσα, της άλλης βροχιάει οι μασχά-
λες... οχρία ξεκινάει η μέρα. Μία από τις μέρες που το καλύτερο που θα μπορούσε
να μου συμβεί είναι η ατομική βόμβα... να εξαφανιστεί το ανθρώπινο είδος... ή μια
αμυγδαλίδα βροχιάει, να φύγει τουλάχιστον το ανθρώπινο είδος από όπλα μου. Και
τόρα να, αυτό μας έλετε, κάτι αισθάνομαι νομίζω. Λες, ή μήπως όχι; Κάτι κινείται
ίσως πάνω στο μπουτί μου. Φυτίζω να κοιτάξω προς την κατεύθυνση απ' όπου
ήρθε το άγγιγμα. Ένας τύπος, εντελώς αδιάφορος, χωρίς υποψία ενοχής. Μπα, λά-
θος θα έκανα. Είναι κι αυτή η αμφιβολία... να βρούσεις έναν άνθρωπο χωρίς λόγο, εί-
ναι τελείως υστερικό.
Παλιότερα κόλλασα επίμονα σ' αυτή τη σκέψη (σίγουρα κάνω λάθος) προσπαθώ-
ντας να απορίψω να αντιδράσω, φορτώνοντάς τα
όλα στο στρίψιμο του λεωφορείου. Και μέχρι να
καταλήξω, ξεδιαλώνοντας όλες τις αμφιβολίες
μου, ότι ο τύπος αναμφισβήτητα, σαφώς και ξε-
κάθισα μου βάζει χέρι, αυτός με είχε ορκώσει
κανονικά και κατέβανε ευχαριστημένος στην
επόμενη στάση. Και μετά, τι φοβερή αίσθηση
ήττας ήταν αυτή. Κι ας ήθελα να την ονομά-
ζω οικειότητα περιφρόνηση.
Θυμάμαι τώρα τη μάνα μου, που όταν
γινόταν από τη δουλειά μας δηριόταν
γεμάτη έκπληξη πώς ήταν δυνατόν να
της βάζουν χέρι συστηματικά, κάθε μέ-
ρα, σε μια τόσο μικρή διαδρομή του
τρένου. Βικτώρια- Ομόνοια. "Μα ρε
μαμιά, τίποτα δεν κάνεις;" "Τι να
κάνω ρε συ, προί προί για καυ-
γάδες είμαστε; Άλλωστε, κατε-
στραχημένοι άνθρωποι είναι κι
αυτοί." Κι αυτοί, κι εσύ, κατε-
στραχημένοι είναι όλοι, αυτοί
όμως περνάνε καλά κι εσύ
περνάς άσχημα- αυτό τό'
λέγα από μέσα μου.

Και βέβαια μετά, πολύ μετά, κατάλαβα ότι είναι πολύ περισσότεροι αυτοί που περνάνε καλά επειδή περνάω εγώ άσχημα. Κατάλαβα ότι ο τύπος που μου βάζει χέρι στο λεωφορείο είναι η ουρά σε ένα παιχνίδι που νιώθω να παίζεται εις βάρος μου κάθε φορά που βγαίνω από το σπίτι. Υπερβολή; Ναι, ίσως αυτή που συνοδεύει κάθε στιγμή αδυναμίας.

Ίσως πόλα να μην είναι σωριβώς έτσι. Μετράω τις φορές που βλέπω το είσαι-κάτι-για-να-γαμήσω ύψος και βγαίνουν πάρα πολλές. Μετράω τις γυναίκες που έχουν το θέλω-να-είμαι-κάτι-ω-ραίο-για-να-γαμήσουν στυλάκι και βγαίνουν πάρα πολλές. Μετράω όλους όσοι ζουν σ' αυτήν την πόλη και βλέπουν τα πράγματα τα φυσιολογικά, βλέπουν τη συνήθεια και το "δε βαριέσαι" στο δικό μου καθημερινό πόλεμο και βγαίνουν πάρα πολλοί. Και τότε δεν έχω άλλο να βγάλω από μέσα μου από υπερβολή και σιρόφιτα. Δεν έχω άλλο να κάνω από το να κηρύξω τον πόλεμο. Και βλέπουμε...

Ωπα, νάτο, το ξανακάνει, σίγουρα το ξανακάνει. Τώρα θα δεις κωλόγερε, ήρθε η ώρα σου...

Καλά καλά δεν θυμάμαι πότε για πρώτη φορά ένωσα την ανάγκη να χοροπηδώ στο ρυθμό που κλώτσαγε το στομάχι μου και να ουρλιάζω στον τόνο που εκατοντάδες σκέψεις οργής ορμάγανε στο κεφάλι μου. Μπορεί νά' τανε στα 7 μου, όταν εκείνος ο πρώην κατάδικος μου χάρισε το πρώτο μου σκυλί (ήμουνα το μόνο παιδί στη γειτονιά πουτου μιλάγε, τα άλλα τα χώνανε οι γονείς τους στο σπίτι, όταν έσκαγε μύτη). Κι όπως ήτανε φυσικό- όπως το βλέπω τώρα- όλη η γειτονιά μαζεύτηκε και αποφάσισε (για πρώτη και τελευταία φορά) πως η καχημένη η Κανέλλα μου ήτανε κίνδυνος για την υγεία των υπόλοιπων κωλό- παιδιων κι έπρεπε να φύγει, όπως κι έγινε. Ή πάλι μπορεί νά' τανε μ' εκείνη τη μαλακισμένη τη δασκάλα που δε με χώνευε γιατί δε γέλαγα με τα ηλίθια αστεία της εις βάρος των συμμαθητών μου κι όταν αποφάσιζε να δείρει κάποιον μου ζήτηγε να της πάω το χάρσακα στα χέρια. Εγώ δεν πήγαινα κι έτσι εισέπραττα ξύλο δύο σε ένα. Δεν καταλάβαινα πάλι τις εμμονές της μάνας μου ότι αργά ή γρήγορα θα παντρευτώ και θα κάνω οικογένεια, θα βρω μια καλή δουλειά που θα μ' αφήνει πολλά φράγκα και την απαραίτητη μούρη στην κοινωνία και τη φοβερή ατάκα ότι πού θα πάει, θά' ρθει η στιγμή που θα φωνάζω από τις καλύτερες μπουτίξ! Αυτά τά' λεγε όταν μού' σκαγε φράγκα να ψωνίσω κανένα ρούχο ή παπούτσι κι εγώ γύφωνα πάντα με τζην, αρβιλάκια και φούτερ. Κι άμα της έλεγα ότι δεν πρόκειται να παντρευτώ, δεν έκανε ποτέ τον κόπο να με ρωτήσει γιατί. Μόνο κούναγε το κεφάλι κι έλεγε πως θα μεγαλώσω και θ' αλλάξω γνώμη. Τώρα έχω μεγαλώσει αλλά δεν έχω αλλάξει γνώμη, όχι δηλαδή πως δε μένω με το φίλο μου, αλλά δε ζήτησα την άδεια κανενός σογιού ή κανενός παπά ή δημάρχου και σίγουρα αυτό που κάνω, ακόμα κι αν σκάσει κανένα κουτσούβελο, απέχει έτη φωτός απ' αυτό που λέμε οικογένεια. Δηλαδή ανοίγουμε σπίτι, και να τα νυχικά και οι βέρες, τα καινούργια έπιπλα, οι σιναντήσεις των σογιών κάθε γιορτή, η γυναίκα στη δουλειά και στο σπίτι, ο άντρας στη δουλειά και για ύπνο στο σπίτι, τα παιδιά να κάνουν ηρωχία μην ενοχληθεί ο αφέντης, γραμμάτια για το αυτοκίνητο που θα πηγαίνει την οικογένεια στα αρθανιτοχώρια τις Κυριακές για μερικά κιλά κοψίδια και δε συμμαζεύεται. Αυτά τά' ξερε κι η μάνα μου, άσχετα αν δεν ήθελε να το παραδεχτεί, γι αυτό φαίνεται δε με ρώταγε ποτέ τι έχω με την οικογένεια.

Όσο για την καριέρα, άλλη φοβερή ιστορία κι αυτή. Μια σχολή κουτσοκατάφερα να βγά-

λω, πιο πολύ για να φύγω από το σπίτι και να μην πέσω από τα δεκαοχτώ στο ψάξιμο δουλειάς. Κι οι περισσότεροι τότε φίλοι μου σήμερα την είδαν στελέχη, δηλαδή δουλειά πάνω από δέκα ώρες τη μέ-

Ο αγαπημένος μου συνάδελφος, Μίτσης

ρα, φαΐ και γρήγορα για ύπνο, τσιράκια του αφεντικού και πά-

τημα των από κάτω, να δω πότε θα προλάβουν να πάρουν κανένα cd για να τ' ακούσουν στο καινούργιο στερεοφωνικό τους, κόψαμε σχέσεις, ασχολιόμουνά λέει με παιδαριώδη πράγματα, στενοχωρήθηκα γι' αυτούς και γι' αυτά που κάναμε μαζί- μετά οργίστηκα μαζί τους, κάποιον κάποιον τους λυπάμαι κιόλας, στείλανε στο διάολο

τη ζωή τους, όταν εγώ λιάζομαι στην πρώτη κοπάνια της άνοιξης, αυτοί θα τρέχουν σαν παλαβοί για να βγάλουν το πλάνο του αφεντικού τους. Πάλι σκέφτομαι γιατί να τους λυπάμαι, κάνουνε τη ζωή που λέγεται στρωτή, είναι οι διαχτιλοδειχτούμενοι της οικογένειάς τους, τελειώσανε οι κόντρες γι' αυτούς, θα θυμούνται το παρελθόν τους όταν θα θέλουνε την πουν στους άλλους: "Τι μου λες τώρα, εγώ στη ζωή μου τ'ά'χω δει όλα".

Την καριέρα τελικά την έχεσα (την είδα λίγο κι από κοντά και τότε ήτανε που ένιωσα μαλάκας), έχω αλλάξει δεκαεφτά δουλειές τα τελευταία

χρόνια, γέλασα πολλές φορές με τα μούτρα των αφεντικών μου, άλλες τόσες ξεφάχνιζα τη χρονή ευκαιρία για την επόμενη δουλειά χωρίς μία στην τσέπη. Δουλεύω όσο χρειάζεται για να φάω, να ντυθώ, να πάρω κανένα βιβλίο και κανένα δίσκο, να πληρώσω το νοίκι, που και που σκάνε και τίποτα φράγκα από αγωγές εναντίον παλιών αφεντικών μου για παράνομη απόλυση. Έχω τους φίλους μου και τους συ-

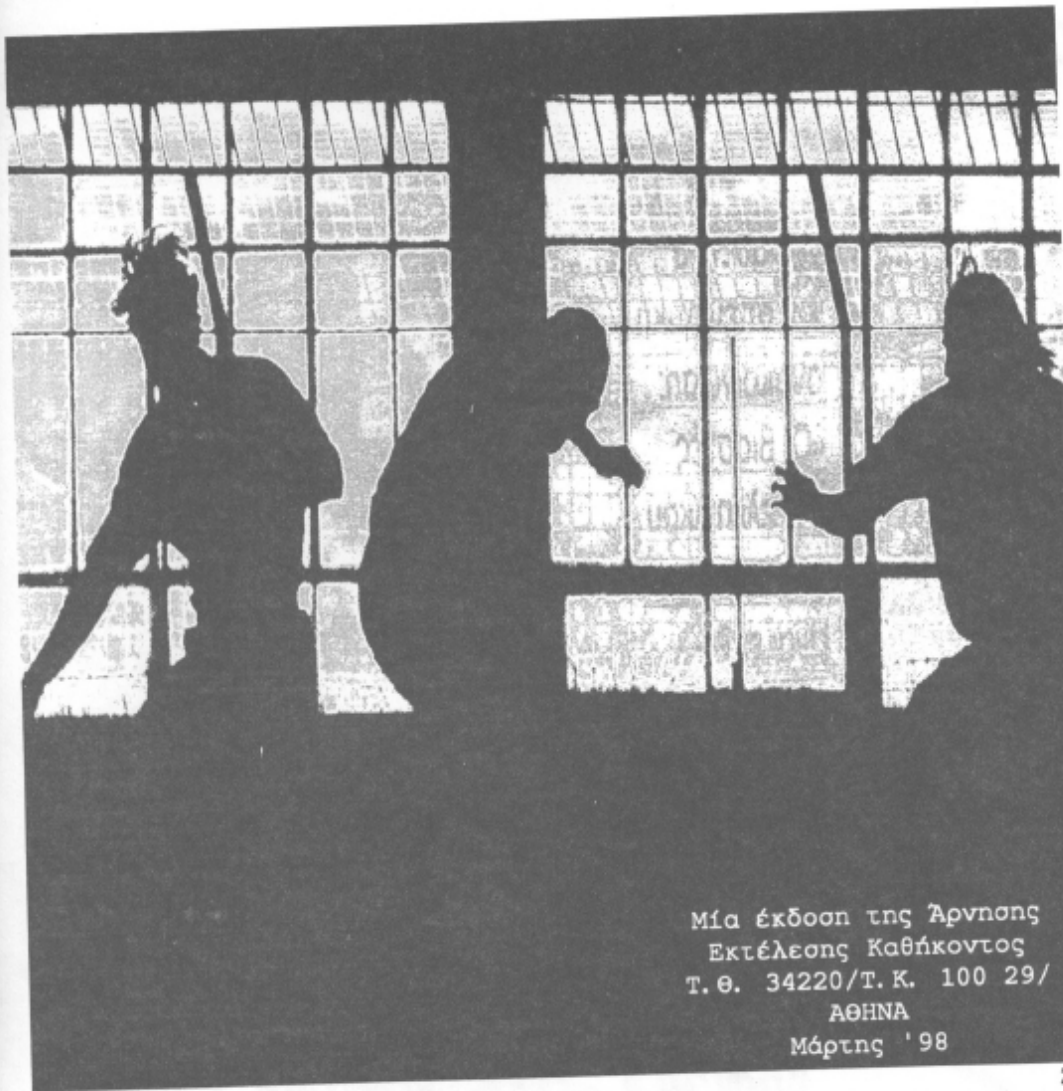
Το αγαπημένο μου αφεντικό.

Αναμνηστική φωτογραφία από την φετινή εορτασμό του Αγίου Βαλεντίνου στην εταιρεία μας

ντροφόφους μου. Με τους φίλους μου μπορώ να συννενοηθώ, καταλαβαίνουν και καταλαβαίνω γιατί είμαστε όπως είμαστε. Τους συντροφόφους μου τους αγαπώ αλλιώς, τους πιο παλιούς τους ευγνωμονώ κιόλας γιατί μου δείξαν πως η ζωή μπορεί να είναι διαφορετική απ' αυτό που πίστευε η μάνα μου. Την τελευταία φορά που

βγήκαμε για σπρην την εθνική μια κωλοβροχή μας έκανε μούσκεμα στη μέση του πουθενά κι εγώ σκεφτόμουν τι ωραία που πέρασα. Άντε μετά να σε καταλάβει κανείς άμα του λες πως εσύ έτσι περνάς καλά. Γελάω με αυτούς που βρίζομαι αναγκαστικά στη δουλειά ή στο δρόμο και αναρωτιούνται τί ρόλο βαράω. Έχω φάει τις ήττες μου, έχω υποστεί τη βία της μάνας μου, του περίγυρου και των παλιών μου φίλων για να χωρέσω στο καλούπι τους. Καμιά φορά φοβάμαι ξωφαλτσα για το πώς θά'μαι μετά από δέκα χρόνια. Το μόνο σίγουρο είναι πως ξέρω πώς δεν θά'μαι.

Μία έκδοση της Άρνησης
Εκτέλεσης Καθήκοντος
Τ.Θ. 34220/Τ.Κ. 100 29/
ΑΘΗΝΑ
Μάρτης '98

Καθημερινές ασυμμετρίες

